

Mikä ratkaisee?

■ ERÄÄN lehden kolumnissa toimittaja rehvasteli pyöräilystään jalkakäytävällä ja kummasteli muiden reaktioita. Minä puolestani kummastelen toista asiaa. Kun 11-vuotiaasta tulee 12-vuotias, polkupyöräily jalkakäytävällä muuttuu kielletyksi. Miksi se 11-vuotiaana olisi yhtään turvallisempaa pyöräilijälle itselleen tai jalankulkijoille?

”KYLÄ KULKEE”

■ NYKYISEN lain esitöissä hallituksen esityksessä ei ollut mainintaa jalkakäytävällä pyöräilemisen sallimisesta alle 12-vuotiaille, vaan sen lisäsi pykälään eduskunnan liikennevaliokunta. Asiakirjoista ei ilmene, miksi ikäraja vedettiin juuri tuohon kohtaan.

Ilmeisesti runsas 30 vuotta sitten ajatuksena oli turvata tietyn ikäisten lasten liikkumista sen ajan polkupyörillä. Nykytilanne on ratkaisevasti toinen. Niin laillisesti kuin laittomastikin jalkakäytävällä pyöräilevät yltyvät nopeuksiin, joissa vaara kaikille osapuolille on melkoinen.

Ratkaiseva vaaran aiheuttaja ei ole ikä vaan vauhti. Jalkakäytävällä ei ole viereisestä ajoradasta poikkeavaa nopeusrajoitusta. Laki jopa lupaa alle 12-vuotiaalle häiriön aiheuttamisen jalankulkijoille, kunhan se ei ole ”kohtuutonta”.

Tieliikennelain kokonaisuudistusta valmisteleavan työryhmän soisi miettivän tätä asiaa nykypäivän valossa. Pitäisikö ikäraja poistaa kokonaan mutta säätää jalkakäytäväpyöräilylle kaksi ehtoa? Ensinnäkin sen pitäisi tapahtua ”kävely-nopeudella”, joka on vaatimuksena tällä hetkellä tietynlaisille invalidi-ajoneuvojoille jalkakäytävällä ajamiseen. Toiseksi ajaminen ei saisi aiheuttaa häiriötä jalankulkukenteelle.

Tällainen sääntömuutos sopisi varmaan eläkeikäisille ja pienemmille lapsillekin, mutta sosisiko se niille, jotka laittomasti ajavat nykyisin jalkakäytävillä ja vielä huikeilla tilannenopeuksilla? Tuskinpa.

OLAVI LEMPINEN

Tarpeeton kielto

■ LOMAREISSULLA heräsi autossamme kysymys tien vasemmanpuoleisen levähdysalueen käytöstä. Olin kääntymässä tuollaiselle alueelle ja kytkein suuntavalon hyvis-

sä ajoin, kun takapenkillä istunut eläkkeellä oleva isäni tokaisi toimenpiteeni olevan laittoman. Isä väitti jopa jonkun kaverinsa saaneen moisesta tempusta sakot. Minä en ole tällaisesta pykälästä koskaan kuullutkaan. Naapuri kertoi, ettei siitä voi sakkoa saada, koska kielto on vain ohjeellinen.

Mikä tässä on totuus?

”ÄIMÄN KÄKENÄ”

■ TIELIIKENNEASETUKSEN 18 §:n mukaan taajaan asutun alueen ulkopuolella on käytettävä kulkusuunnassa oikealla olevaa pysäköintipaikkaa, mikäli mahdollista. Sanat ”mikäli mahdollista” kertovat kysymyksessä olevan ohjeen. Ohjeen vastaisesta toiminnasta ei voi saada sakkoa.

Vielä oleellisempi asia on, että kyseinen lainkohta kumottiin runsas 30 vuotta sitten tieliikennelain kokonaisuudistuksen astuessa voimaan. Pykälän kumoamista lain esitöissä perusteltiin sillä, että se ei ollut tarpeellinen ja että ”vastavaan tulokseen voidaan, milloin siihen on syytä, päästä paikallisin liikennejärjestelyin”.

Eli jos jossakin paikassa vasemmanpuoleiselle pysäköintialueelle kääntyminen on vaarallista tai liikennettä häiritsevää, se voidaan kieltää liikennemerkeillä. Jollei näin ole tehty, vasemmalle saa kääntyä samojen sääntöjen puitteissa kuin yleensäkin.

OLAVI LEMPINEN

Monkey ei ollut mopo

■ TEKNIKAN Maailma 13/2014 kertoo 50 vuotta sitten -sivuillaan (s. 66-76) pienen tarinan Honda Monkeysta. Kuten kuvasta näkyy, rekisterikilpi edessä paljastaa sen rekisteröidyn kevytmootoripyöräksi, joten huippunopeus 60 km/h on laillinen.

TERO KULMALA

■ KIITOS tarkkasilmäisestä huomiosta! Saimme kiinni jutun kirjoittajan Kari Craeliuksen, joka muisteli, että Monkey rekisteröitiin siihen aikaan moottoripyöräksi. Kevytmootoripyörää ei vielä säädöksissä tunnettu. Mopoilla taisi olla rajoitus 40 km/h, mutta Monkeyllä sai siis laillisesti - vaikkei aina turvallisesti - ajaa kuuttakymppiä.

MATTI KORJULA